

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 1855.

ΤΟΜΟΣ Ε'.

ΦΥΛΛ. 116.

ΝΟΜΙΚΟΣ Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλάδ. ΡΙΕ').

ΙΑ'.

Ὁ καταδρομεύς.

—ο—

Ἡ τόλμη τοῦ Ρενέ ἔπαυσε παρὰ τὸ κατώφλιον τῆς πατρικῆς οἰκίας. ὁ δὲ Λουκάς ἀνέμενε τὸ τέλος τοῦ συμποσίου διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸν μετὰ προσωπίδων χορόν. Εἶχε δὲ τόσῳ πλειότεραν ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν του, καθόσον αὐτὸς τὸν ὠδήγησε πῶς νὰ διευθετήσῃ τὰ τῆς ἐορτῆς. Ἐνῶ ὁ Λουκάς ἐφαίνετο μόνος εἰς τὴν σκηνὴν, ὁ Λουγκαῖ, μεταβαίνων ἀπὸ τῶν παρασκηνίων εἰς τὸ μέσον τοῦ πλήθους, δι' ἑνὸς μὲν νεύματος διέταττε τὰ περὶ τοῦ θεάματος, διὰ δὲ ἄλλου παρετήρει αὐτὸ, διπλασιαζόμενος, οὕτως εἰπεῖν, ἀενάως διὰ νὰ ἐρεύρη νέας διασχεδάσεις καὶ διὰ ν' ἀπολαύῃ αὐτῶν. Αὐτὸς

εἶχε διατάξει καὶ τὸ δεῖπνον, καὶ τὰ πυροτεχνήματα, καὶ τὰς μουσικὰς συμφωνίας, καὶ τὸν χορόν, καὶ ἔλα ταῦτα τοσοῦτῳ μεγαλοπρεπῶς, ὥστε ἐδαπανήθη ἐν τρίτον ἐπέκεινα τῆς ὁρισθείσης ὑπὸ τοῦ Κ. Τρουέν ποσότητος, καὶ τοσοῦτῳ λαμπρῶς, ὥστε ὁ μὲν γέρον ἐκόμπαζεν, ὁ δὲ Ρενέ ἠρυθρίαζεν ἀκούων τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῶν παρεστώτων.

Κατὰ τὸ συμπόσιον, ὅλοι ἦλθον εἰς τὰ παράθυρα διὰ νὰ θαυμάσωσι τὰ πυροτεχνήματα. Αἱ φλόγες ἔφθανον μέχρι τῆς Γαβριέλλης, καὶ ἐφώτιζον αὐτήν, ἐλλιμενίζουσιν μεταξὺ ἄλλων πλοίων σημαιστολιστῶν. Καὶ αὕτη ἦτο ἐπίσης ἐπίνοια τοῦ Ρενέ. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Λουκάς ἦτο ἀνήτυχος μὴ βλέπων αὐτόν· ἔτρεμε μὴ βάρβαρος τις δανειστὴς τὸν συνέλαβεν εἰς τὸν λιμένα καὶ ἀνέτρεψε τὴν λέμβον, διότι ἐνθυμεῖτο ὅτι ὁ ράπτης, ὁ φρικωδέστερος ὄλων, δὲν εἶχεν ὑπογράψῃ τὸν συμβιβασμὸν τῆς παρελθούσης.

Ἦρχισε τέλος νὰ ἐτοιμάζεται καὶ ὁ χορός. Οἱ προσκεκλημένοι συνέρρεον φέροντες ἐνδύματα ὄλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὄλων τῶν τόπων, οἱ μὲν ἀπαρακάλυπτοι, οἱ δὲ ἐπιμελῶς κρύπτοντες τὸ πρόσωπον διὰ προσωπίδας, ἐν συντομίᾳ οἱ ὠραιότεροι ἱππεῖς καὶ αἱ ὠραιότεραι γυναῖκες τῆς Μακροβίου.

πόλεως συνηθίζοντο εἰς τὴν πλατείαν αἰθουσαν. Καί, ὁμοίως μὲ σῶμα ἐπιποθοῦν τὴν ψυχὴν του, ὁ Λουκάς ἀνέμενε τὸ σημεῖον τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀδελφοῦ του! Ὅτε τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ ἐδίδετο διὰ πυροβολῆς, ὁ Λουκάς θὰ ἐγίνετο ἄφαντος, θὰ παρεχόρετο τὸ ὄνομά του εἰς τὸν ἀδελφόν του, καὶ θὰ ἐπέστρεφεν ἄγνωστος φέρων μανδύαν νομικοῦ. Πρέπει δὲ νὰ εἰπώμεν ὅτι ὅσω ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς μεταμορφώσεως αὐτοῦ, τόσο ὁ Λουκάς ἐλυπεῖτο διότι θὰ ἐχρησίμευεν ὡς ὄργανον ἀπάτης. Ἀλλ' ὁ τρόμος καὶ ἡ τύφῃς τῆς συνειδήσεώς του ἐνέδιδον εἰς τὴν ἀδελφικὴν του ἀγάπην.

Τέλος ἠκούσθη τὸ σημεῖον, καὶ ὁ Λουκάς ἔδραμε πρὸς τὸν ῥενέ, τὸν ἔσυρε πρὸς τὸν θάλαμον καὶ τὸν ἠρώτησε·

— Τί ἔγινες τόσῃν ὥρᾳ; τί σὲ συνέδη;

— Τίποτε· ἀπεκρίθη ὁ ῥενέ ἐκβαλὼν μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τὸ προσωπίδιόν του· ἐμονομάχησα εἰς τὸ παλαιὸν ὀχύρωμα· παλαιοὶ λαγαριασμοί. Πῶς μ' εὕρισκεις μὲ τὸ καταδρομικόν μου ἐνδύμα;

Τὰ μέρη τοῦ ἐνδύματος τούτου ἦσαν, πλατύτατον βραχίον πορφυροῦν, κάλται ἐρυθραί, μανδύας μαῦρος παρυφασμένος διὰ λευκῶν ἀγκυρῶν καὶ κανονίων, πλατύγυρος πῖλος, οὔτενος ἡ κυματίζουσα λοφία ἐφαίνετο ὡς φλάξ, ζώνη δερματίνη βαστάζουσα πέλεκυν καὶ πιστόλια τρία, καὶ σπάθη τρεῖς μὲν δακτύλου; πλατεῖα, τέσσερας δὲ πόδας μακρά.

— Θαυμάσια! Πλὴν τί τοῦτο; ἀνέκραξε κάτωχρος ὁ Λουκάς, ἰδὼν αἷμα εἰς τὴν χειρίδα τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Αὐτὸ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος γελῶν, αὐτὸ εἶναι τὸ καλλώπισμα τοῦ ἐνδύματος· εἶναι τὸ βραχιόλιον τοῦ καταδρομέως.

— Εἶσαι πληγωμένος...

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο; ἐπνεύλαθεν ὁ ἥρωας μας, πὲ εἶπα ὅτι ἐμονομάχησα. Ἐγὼ μὲν ἔχασα ὀλίγον αἷμα, ἐπέταξα ὅμως ἓνα ὀρμάτιον τοῦ ἀντιπάλου μου, ὁ ὅποιος ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν του νάρκισσον· αὐριον σὲ διηγούμαι τὴν ἱστορίαν. Πλὴν βάλε γρήγορα τὸν μανδύαν τοῦ νομικοῦ, καὶ ἄς ἀρχίσωμεν τὸ ἔργον μας. Ἔως τὰ μεσάνυχτα θὰ ὀνομάζωμαι Λουκάς Τρουέν Δὲ Λὰ Βαρδίναι, καὶ σὺ θὰ εἶσαι ἄγνωστος, ἀπλοῦς πρίγκηψ... ὅ,τι θέλεις.

— Θέλεις πάντοτε νὰ παίζωμεν αὐτὴν τὴν κωμωδίαν;

— Ὑπέροτε, ἀδελφέ μου! ἐπέτυχα πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν τραγωδίαν, καὶ θέλω νὰ δεῖξω ὅτι εἶμαι ἐπιτήδειος καὶ εἰς τὰς δύο.

Εἶπε καὶ ἐνηγκαλίσθη φιλοστόργως τὸν Λουκᾶν, χωρὶς νὰ δώσῃ πλεονέκτας ἐξηγήσεις.

Ὅτε ὁ καταδρομεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅλοι ἐνόμισαν, ὅτι ἦτο ὁ Λουκάς, μάλιστα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Κ. Τρουέν. Εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχον τὸ αὐτὸ ἀνάστημα καὶ τὴν αὐτὴν φωνήν. Ὅθεν, πλὴν τινῶν γνωρίζοντων ἐξ ἀνάγκης τὸ πρᾶγμα, οὐδεὶς ὑπόπτευσεν ὅτι ὁ ῥενέ ἦτο παρών.

Μετὰ μικρὰν τινα περιπλάνησιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ ὠραίος προσωπίδοφόρος ἐπλησίασε τὴν Κ. Δὲ Λὰ

Βουρδοναί διὰ νὰ τὴν χαιρετίσῃ καὶ νὰ τὴν θαυμάσῃ, καθήμενὴν ἐπὶ θρόνου, καὶ φέρουσιν τὸ λαμπρότατον ἐνδύμα τῆς βασιλίσσης Ἀννης, ἐν μέσῳ αὐλικῶν παριστανόντων τὴν αὐλὴν λοδοβίκου τοῦ IB'. Αὐτὴ ἐξέλαθεν ἐν πρώτοις τὸν ῥενέ ἀντὶ τοῦ Λουκά, καὶ ὡς τοιοῦτον τὸν ἐπείραζε, δὲν εὐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἄνθρωπος δειλὸς καὶ συζηταλμένος μεταμορφώθη εἰς τολμηρὸν καὶ εὐπροσήγορον. Ὅλαι αἱ Κυρίαι τὰς ὁποίας ἐπλησίασεν ἀλληλοδιαδόχως ὁ Δουγκαί, ἠπόρησαν ἐπίσης· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Κ. Τρουέν ὅτε τὴν ἶδεν ἐκ τοῦ πλησίον δὲν τὸν ἐγνώρισε.

Διὰ νὰ ἐννηύωμεν καλῶς τὴν σκηνὴν ταύτην, μὴ λητμονήσωμεν τὰ θεύματα τῶν ὁποίων τὴν ἐκτέλεσιν ἀνέλαθεν ὁ ἥρωας μας· τὴν πληρωμὴν τῶν ἰδίων του χρεῶν, τὴν κατὰκτησιν τοῦ διπλώματος τοῦ Λουκά, τὴν πατρικὴν συγκατάθεσιν εἰς τὸν γάμον του, κτλ. κτλ. Μὴ λητμονήσωμεν πρὸ πάντων ποῖον κίνδυνον διέτρεχεν ἐρεθίζων τὴν ὀργὴν τοῦ τρομεροῦ πατρὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῶν τρομερῶν πατέρων! Μικρά τις παραφρονία, χειρονομία, μετατόπισις τοῦ προσωπίου, ἀλλόνοια, ἥρκει νὰ τὸν προδώσῃ. Ὅθεν ὅσω ἀτρόμητος καὶ ὅσω ἄφρων καὶ ἂν ἦτο, ἡσθάνθη ἀναφρίσσοντα τὰ μέλη του ὅτε, μεταξύ τόσοου πλήθους, ἔλαβε τὸν βραχίονα ἐκείνου ὅστις τὸν ἐνόμιζεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον.

Ἀλλ' οἴμοι! καὶ δύο ἄλλοι ἀνέφρισσον ἔτι μᾶλλον παρατηροῦντες αὐτόν· ἡ ἀγαθὴ του μήτηρ, συνένοχος τῆς νέας αὐτῆς παρεκτροπῆς, καὶ ὁ ἀδελφός του, ὅστις εἰσῆλθεν ὡχρὸς καὶ καθιδρὸς, φέρων προσωπίδιον καὶ μανδύαν νομικοῦ.

— Λοιπὸν, Λουκά, εἶπεν ὁ Τρουέν πρὸς τὸν ῥενέ, λέγουν ὅτι ἔγινε μεγάλη μεταβολὴ εἰς σέ.

— Βασίλειος, πάτερ μου! ἀπεκρίθη ὁ καταδρομεὺς, ὠθήσας πλαγίως τὸν πῖλόν του καὶ βελὼν τὴν ἀριστερὰν εἰς τὴν λαβίδα τῆς σπάθης του· τῇ ἀληθείᾳ, ἡ ἐορτὴ αὐτὴ ἐσυγκίνησε καὶ αὐτὰ τὰ σπλάγχνα μου! αἰσθάνομαι ὅτι στρέφεται τὸ πλοῖόν μου ἀπὸ τὴν πρύμναν εἰς τὴν πύρραν· καὶ ὁ διάβολος νὰ μὲ πνίξῃ ἂν κ' ἐγὼ γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου!

Ἀκούσας τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν ὁμιλίαν τοῦ Λουκά, ὁ Κ. Τρουέν ἐστάθη ἐκπληκτος καὶ παρετήρησε τὸν υἱὸν του ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὁ ῥενέ ἐφοβή· ἡ τότε μὴ ἐξετέλλετο ὑπὲρ τὸ δέον· ἀλλὰ τὸν καθήσυχασεν ὁ πατήρ του ὑλίστας τὴν χεῖρά του, καὶ εἰπὼν·

— Βόμβαι καὶ μυδράλια! (τοῦτο ἦτο τὸ σῦνηδες ἐπιφώνημά του) ἰδοὺ λόγια πολὺ καλῆτερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἐλληνικὰς καὶ λατινικὰς φλυαρίας, μὲ τὰς ὁποίας ἐγέμιζες ἕως τώρα τὰ αὐτιά μου.

— Ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ! διάβολε! ἄς μὴ τὰ ἀναφέρωμεν πλέον· ὅσα ἐμαθὼ δὲν ἀξίζουσιν οὔτε μία λουλαδιὰ καπνοῦ! Ὅταν ἐνθυμούμαι πόσον καιρὸν ἔχασα εἰς μάτην, μ' ἔρχεται νὰ ρίψω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν Βιργίλιον καὶ τὸν Κικέρωνα, καὶ νὰ καύσω τὸ πανεπιστήμιον!

Ἐπειδὴ ὁ ῥενέ ἔλεγεν ὅ,τι ἐπεδύμει, ἡ εὐγλωττία του ὑπῆρξε θαυμασία.

— Στάτου δά, εἶπε γελῶν ὁ Κ. Τρουέν, μὴ πο-

λυτρίχης· πρόσμενε πρῶτον γὰρ τελειώσῃ ὁ ἀδελφός σου τὰς σπουδὰς του καὶ ὑστερον καίεις τὰ σχολεῖα.

— Ὁ ταλακίπυρος Ρενέ! εἶπε στενάζας ὁ ἥρωας μας, πόσον τὸν ἐλεεινολογῶ καὶ διὰ τὴν παρελθούσαν καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν του! (δὲν ἐτόλμησε δὲ νὰ εἰπῇ καὶ διὰ τὴν παρούσαν) καταδικασμένος εἰς κώδικας, καὶ πανδέκτας, καὶ ἄρθρα . . . διὰ παντός. Τί τύχη! τί λέγεις, πάτερ μου, δὲν εἶναι τρόπος νὰ τὸν ἐκβάλωμεν ἀπὸ ἐκεῖ, νὰ τὸν λάβωμεν μαζὶ μας εἰς τὴν *Iαβριέλλην*, καὶ νὰ τὸν κάμωμεν πούλι τῆς θαλάσσης, ὡς εἴμεθα καὶ ἡμεῖς;

— Ποτέ! ἀπεκρίθη ὁ Τρουέν μὲ τόνον ἀκάθικτον. Ὁ Ρενέ θὰ λάβῃ τὸν τόπον τοῦ ἐξαδέλφου μας δικαστοῦ, ἢ τοῦ ἀνεψιοῦ μας τοῦ προξένου, ἐλτὺς μόνον ἂν προτιμᾷ νὰ κληρονομήτῃ τὸν γαμβρόν μας, τὸν ἱερομόναχον Δολ. . .

Ὁ Ρενέ ἀνετριχίστεν ὅτε ἤκουσε τὴν λέξιν τοῦ ἱερομόναχου.

— Πλὴν, ἐπανελάθεν ὁ γέρον, δὲν ἀνησυχῶ πλέον διὰ τὸν Ρενέ· διότι μὲ τὸ τελευταῖόν του γράμμα μ' ἔλεγεν ὅτι καταγίνεται ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τὴν σπουδὴν, καὶ ὅτι ἐπιεν ὡς νερὸν τοὺς κώδικας τοῦ *Ιουστινιανοῦ*.

Ὁ δὲ Ρενέ, δακρὺν τὰ χεῖλη του, ἤλλαξεν ἀμέσως ὁμιλίαν, καὶ εἶπε·

— Φθάνει, πάτερ μου, ἀγαπῶ πολὺ τὸν Ρενέ καὶ δὲν θέλω νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὴν εὐτυχίαν του . . . καὶ εἰς τὴν ἐδίκην σου . . . θὰ συνειδήσῃ καὶ αὐτὸς τὰ νομικά, ὅπως κ' ἐγὼ ἤρχισα νὰ συνειθίζω τὴν σπάλην!

— Κίναί λοιπὸν ἀληθές! ἀνεφώνησεν ὁ Κ. Τρουέν ὁλως περιχαρής, δὲν θὰ φύγῃς ὅταν θὰ ἐπιβῶμεν εἰς τὸ πλοῖον;

— Ἐξ ἐναντίας θὰ ἐπιβῶ πρῶτος.

— Οὔτε θὰ σὲ πειράξῃ πλέον ἡ θάλασσα;

— Θὰ θεραπευθῶ πίνων κρασίον μαζὶ σου.

— Καὶ θὰ καπνίζῃς;

— Ἔς ἡ καπνοβόλῃ τοῦ μαγειρίου μας . . . Ἰδοὺ ἡ πίπα μου!

Εἶπε καὶ ἀνέσυρεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του μεγίστην καπνεσφύριγγα.

— Βλέπω καὶ εἶναι ζεστὴ ἀκόρη! ἀνέκραξεν ὁ γέρον.

— Διότι ἐρρόφησα μίαν λίτραν καπνοῦ.

— Θαυμάσια! θὰ σὲ τὴν μαλαγματώσω . . . Καὶ ὅταν θ' ἀκούῃς τὴν κλήτην τῆς μάχης, δὲν θὰ σὲ πιάνῃ κολικόπονος.

— Θὰ μιμοῦμαι τὸ παράδειγμά σου· θὰ καταπίνω πυρίτιδα μὲ ῥότσι, θὰ κρατῶ μὲ τὴν μίαν χεῖρα πιστόλι καὶ μὲ τὴν ἄλλην σπαθὶ, καὶ ἄλλοιμον· εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ εἶρε' ἢ ἐμπροσθέν μου!

Καὶ ἐκβαλὼν ἐν πιστόλιόν του, ἔσυρε τὸν πατέρα του μετ' ἑαυτοῦ, ἐπλησίασεν εἰς παράθυρον, ἐσημάδευσεν ἐν φανάριον καὶ τὸ κατεσύντριψε.

— Βοῦρσαι καὶ μυδράλια! ἀνέκραξε σκιρτῶν ἀπὸ χαρὰν ὁ γέρον· ἀξιόλογα ἐσημάδευσες! Ἄ πάλπατέ μου Λουκά, ἐπρόσθεσε λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Ρενέ· εἶσαι ὅπως σὲ ἤθελα! ἀναγνωρίζω τέλος πάντων τὸ αἷμά μου.

Καὶ ἡλεκτριάθεις ἀπὸ τὰ διατρέξαντα, περιεφέρετο εἰς τὴν αἰθούσαν δεικνύων μὲ ὑπερηφάνειαν τὸν υἱόν του, καὶ καυχώμενος διὰ τὴν εὐτυχίαν του.

— Ἡεῦρεῖς, υἱέ μου; εἶπεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ οὖς τοῦ Ρενέ· τὰ γινόμενα προσηθανόμην ἀπὸ τὸ πρῶτ.

— Ἀληθινά;

— Βέβαια· ἀφοῦ ὠργάνισες τόσον ἐπιτηδεῖως τὰ τῆς ἐστῆς, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι φροντίζεις δι' αὐτήν!

— Ἡ μεταβολή μου ἐγεινεναίφνιδίως. Ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος ἐνίκη' ἡ ἀπὸ τὸν νέον, ὁ δαίμων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν μαχῶν μὲ ἤρπασε μὲ τοὺς ὀνυχάς του!

— Διηγῆτόν με, Λουκά, ποῖος σ' ἐξοήλησε διὰ νὰ μεταμορφώῃς;

— Μία κυρία, πάτερ μου!

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐστέναξε.

— Μία κυρία! ἐνῶ δὲν ἐτόλμας νὰ ὁμιλήσῃς εἰς καμμίαν!

— Ἀποτέλεσμα τῆς μεταβολῆς.

— Εἰπέ με τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτῆς διὰ νὰ τὴν εὐλογήσω!

— Νὰ τὴν εὐλογήτῃς! πιθανόν.

— Βεβαίως θὰ τὴν εὐλογήσω ἀφοῦ χρεωστῶ εἰς αὐτὴν τὴν ὠραιότεραν ἡμέραν τῆς ζωῆς μου.

— Καὶ ὅμως πολλάκις τὴν κατηράσῃς.

— Θὰ τὴν ζητήσω συγχώρησιν τὸ ὄνομά της;

— Δὲν ταλμῶ νὰ τὸ προφέρω ἐμπροσθέν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Εἶπε καὶ ἔσυρε τὸν πατέρα του εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Εἶχεν ἀνάγκην νὰ συναθροίσῃ ὅλας του τὰς δυνάμεις διὰ νὰ τελῇσι μεγίστην θυσίαν, καὶ νὰ ὠδήσῃ ἀσφαλέστερα τὸν ἐχθρόν μέχρι καὶ τῶν τελευταίων του χαρακιωμάτων.

— Ὡ πάτερ μου! ἀνέκραξε μὲ τόνον ἀσθενῆ, πρὶν μάθῃς τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς εἰς τὴν ὁποίαν χρεωστῇς ὅ,τι λέγεις, ὀρκίσου με ὅτι θὰ συγκατατεῖ' ἢ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ σὲ ζητήσω δι' αὐτήν.

— Ὀρκίζομαι!

— Σὲ λέγω λοιπὸν ὅτι εἶναι ἡ Ἀγγελίνα Βερνάρδου, τὴν ὁποίαν μὲ ἀπηγόρευσες νὰ νυμφευθῶ.

Ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἐγεινεν ἀσθενεστέρα, ἡσθάνθη δάκρυα ἀναδύσαντα ἀπὸ τῆς ὀφθαλμοῦς του, καὶ ἔφερε τὴν δεξιάν εἰς τὴν καρδίαν του ὡς διὰ νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς της. Ὁ Κ. Τρουέν συνωφρυώθη, ἐκάθητε, καὶ ἐβλαστήμησε κατὰ τῆς ποδालγίας τὴν ὁποίαν εἶχε λησμονήσει πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

— Ἡ κόρη τοῦ Βερνάρδου! ἡ κόρη τοῦ Βερνάρδου, ἐβέβλησε· κόρη ἀπλοῦ ναυαγωγοῦ! Εἰσθε ἀκόρη καὶ οἱ δύο πολλὰ νέοι καὶ ὁ ἕως σὲ εἶναι παιγνίδι.

— Μὴν ὀνομάζῃς παιγνίδι πάθος τὸ ὅποιον κάμει θαύματα! εἶπεν ἀντικόψας αὐτὸν ὁ Ρενέ ὑπεργέ' ἡν εἰς τὴν Ἀγγελίαν νὰ γείνω ναυτικός, πολέμῳ ὡς λέων . . . καὶ ἰδοὺ ἤρχισα.

— Ἠρχισες, ἀνέκραξεν ὁ γέρον καταδρομεὺς μὲ ἄπειρον χαρὰν.

— Πρὸ μιᾶς ὥρας, ἀπεκρίθη ὁ νέος μὲ σταθερό-

τητα, ἀναλαβὼν τὸ θάρρος του· ἤκουσες ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ φρικτοῦ ἱπποτοῦ Βριλλιανταί;

— Τοῦ μαχαιρᾶ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσεν ὅκτω ἀνθρώπους εἰς τὴν μονομαχίαν;

— Μάλιστα· δὲν θὰ φονεύτῃ πλέον ἄλλους! Ἦτον ἀντεραστής μου, καὶ ἐμονομαχήσαμεν με σπαθὶ καὶ με πιστόλι. Ἐσύντριψα μίαν τοῦ χεῖρα, καὶ ἔδωκα ἓν του ὀμμάτι· αὐτὸς δὲ ἰδοὺ τί με ἔκαμε.

Καὶ ἔδειξεν ἀτρομήτως τὴν πληγωμένην χεῖρά του. Ὁ δὲ Κ. Τρουέν τὸν ἐνηγκαλίσθη κλαίων ἀπὸ χαρᾶν.

— Λουκᾶ μου! Λουκᾶ μου! Θὰ ὑπανδρευθῇς τὴν Ἀγγελίναν! καὶ θὰ τὴν εὐχαριστήσω διότι με ἀπέδωκε τὸν υἱόν μου!

— Λοιπὸν, πάτερ μου, ἐπανέλαθεν ὁ νέος, θὰ με δώσης ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφοβούμην ἕως τώρα, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ ν' ἀπολαύσω σήμερον.

— Θέσιν ἀξιωματικῶν.

— Ναί, θέσιν εἰς τὴν Γαβριέλλην, καὶ μάλιστα τὴν πλέον ἐπικίνδυνον, καὶ εἰς τὴν πρώτην μάχην, αὐρίον, ὅτε, ὡς λέγεται, ἔρχονται οἱ Ἀγγελοι! Δός με ἐν κανόνι μόνον καὶ τέσσαρας ἀνθρώπους· με φθάνουν διὰ νὰ νικήσω ἢ ν' ἀποθάνω.

Ὁ γέρον Τρουέν ἐθαύμαζε καὶ ἐσκίρτα. Νομίζων δὲ ὅτι ὀνειρεύεται ἀνέκραξεν·

— Εἶσαι τῶντι ὁ Λουκᾶς; ἔδωκα τὸ προσωπεῖόν σου, καὶ ἔλα νὰ σὲ παρατηρήσω.

Ὁ Ρενέ ἀνέφριξεν ὀλόσωμος· ἀλλ' εὐτυχῶς εἰσῆλθέ τις τότε, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐτήρησε τὸ προσωπεῖόν του. Ὁ δὲ πατήρ, λησμονήσας τὴν ἐπικίνδυνον αἰτησίαν του, ἐπλησίασε τὸν ξένον.

Οὗτος ἦτο ὁ πρῶτος ὑδρογράφος τῆς Βρέττης, ὁ κήρυς Κερβάν, παρεπιδημὸν τότε εἰς Μακλοζιούπολιν· ἐφημίζετο δὲ ὡς σοφώτατος ναυτικός.

— Διάβου! ἀνέκραξεν ὁ γέρον καταδρομεὺς κτυπήσας τὸ μέτωπόν του, κανεὶς ἀνεμὸς σ' ἐρίψεν ἐθῶ, φίλε μου. Ὁ προσωπιδοφόρος αὐτὸς με ζητεῖ νὰ τὸν δώσω μίαν θέσιν ἐπικίνδυνον εἰς τὸ πλοῖόν μου· κάμε με λοιπὸν τὴν χάριν νὰ τὸν ἐξετάσῃς ἐὰν εἴναι ἄξιος.

Ὁ Κ. Κερβάν, ὁ ὁποῖος τότε ἤλθεν εἰς τὸν χορὸν, παρεκάλεσε τὸν Ρενέ ν' ἐκδᾶλῃ τὸ προσωπεῖόν του· ἀλλ' ὁ Κ. Τρουέν, ἀλλάζας γνώμην, ἀνεκάλεσε τὴν αἰτησίαν του, εἰπὼν πρὸς τὸν καθηγητὴν·

— Θέλω νὰ σ' ἐξαφνίσω μετὰ τὴν ἐξέτασιν μανθάνεις τὸ ὄνομα τοῦ μαθητοῦ.

Ὁ δὲ ἥρωας μας εἶπε κατ' ἑαυτὸν·

— Ἡ θεία πρόνοια μ' ἐσωσε.

Καὶ ἀναλαβὼν ὅλην τοῦ τὴν ἀταραξίαν, καὶ ὅλας τὰς ιδέας καὶ ἀναμνήσεις του, ἀπεκρίθη εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Κ. Κερβάν, ἀφορώσας τὴν τε θεωρίαν καὶ τὴν πράξιν, τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ἀνέμους, τὴν κλιτὶν τῆς μάχης καὶ τὴν ἐκβολὴν, τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῶν ἰστών καὶ τῶν ἰστιῶν, τὰ κανονοστάσια· τὴν συσκευὴν, καὶ ταῦτα πάντα μετὰ τόσης ἀκριβοῆς καὶ με λέξεις τόσον ἐκλεκτάς, ὥστε ὁ καθηγητὴς καταπληγθεὶς ἀνέκραξεν·

— Ὅστις καὶ ἂν εἴναι ὁ νέος οὗτος, θὰ γίνῃ, ἐὰν

τὸν δώσω τὴν εὐκαιρίαν, ὁ πρῶτος ναυτικός τοῦ αἰῶνός του.

Αὐτὸς ὁ νέος εἶναι ὁ πρωτότοκός μου υἱός! ἀπεκρίθη ὁ Κ. Τρουέν σκιρτῶν ἀπὸ χαρᾶν· ἔκβαλε τὴν προσωπίδα σου, καὶ εὐχαρίστησε τὸν φίλον μας διὰ τὴν προφητείαν του.

Ὁ Κ. Κερβάν ἐγνώριζε κάλλιστα ὅλην τὴν οἰκονομίαν τοῦ Τρουέν· ὅθεν ὁ Ρενέ ἐκινδύνευσε. Δὲν εἶχε λόγους ν' ἀντισταθῇ, καὶ ὁ ἐλάχιστος διαταγμὸς θὰ τὸν ἠφάνιζεν· ἔξεδωκε λοιπὸν τὸ προσωπεῖόν του, ἔχων τὴν ῥάχιν πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν καθηγητὴν.

— Ρενέ! ἐφιθύρισε οὗτος, ἀναγνωρίσας ἀμέτῳ τὸν νέον.

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Κύριε, ἀνέκραξεν ὁ γέρον· λέγε, Λουκᾶ, ἐὰν θέλεις νὰ εἴται προφήτης.

Ὁ Κ. Κερβάν ἐμάντευσε πὰ διατρέχοντα, καὶ ἔγινε συνένσυχος τοῦ Ρενέ, τόσω μᾶλλον ὅσω κατέκρινε πάντοτε τὴν βίαν τῆς ὁποίας ἐγένετο θῦμα.

— Ναί! φίλτατέ μου Τρουέν, ἀπεκρίθη, δὸς δῖπλωμα εἰς τὸν υἱόν σου καὶ μάλιστα τὸ δῖπλωμα τοῦ ὑποπλοιάρχου· δὲν θὰ εἴναι παραπολύ! θὰ σ' ἔλεγα μάλιστα νὰ τὸν διορίσῃς καὶ διευθυντὴν τοῦ πλοίου σου, ἐὰν δὲν διεύθυνες μόνος αὐτό.

Ὁ δὲ Ρενέ, μηχανικῶς πως· ἔβαλεν ἐκ νέου τὴν προσωπίδα του, καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν πατέρα του.

— Πλὴν, βόμβαι καὶ μυθῶλια! ἐπανέλαθεν οὗτος, πότε ἐμαῖες ὅλ' αὐτὰ, σὺ ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρες νὰ διευθύνῃς πρὸ τριῶν ἐξομομάδων οὔτε λέμβων;

Ὁ Ρενέ ἀπέδωκε τὸ νέον τοῦτο θαῦμα εἰς τὴν Ἀγγελίναν, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τῆς ὁποίας εἰργάζετο, εἶπε, νύκτα καὶ ἡμέραν.

— Λάβε λοιπὸν, εἶπε, τὸ δῖπλωμά σου διὰ τὴν πρώτην ἐκστρατείαν, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν θὰ ἔχωμεν τὸν γάμον σου!

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἐντιμὸς πλοίαρχος ἠγνόει εἰσέτι τὰς κατὰ τοῦ Βερνάδου ὑπονοίας. Ἐὰν τὰς ἐγνώριζεν, αἱ ὑποσχέσεις του θὰ ἦσαν μάταιαι· διὰ τοῦτο ὁ Ρενέ ἐπιθυμῶν νὰ ὁρισθῇσι τὰ πάντα ἀκριβῶς.

— Θὰ με θεωρήτῃς, εἶπε με γλυκυτάτην φωνήν, πάτερ μου, ἀπειρητικόν· ἀλλ' εἶχα δώσει ἄλλην ἐλπίδα εἰς τὴν Ἀγγελίναν! Τὴν εἶπα ὅτι θὰ λάβῃ τὴν συγκαταθέσιν σου ὁμοῦ με τὸ δῖπλωμά μου. Ἐὰν δὲν τὴν ἰδῇ, θὰ ὑποθέσῃ ὅτι καὶ πάλιν ἐμεινες ἀκαμπτος.

— Βλέπω, ἀπεκρίθη φιλοστόργως ὁ Κ. Τρουέν, ὅτι γινόμενος λέων, διετήρησες καὶ τινὰς ἐξεις τοῦ καίτου! Ἀλλ' ἔστω· ἡ ιδέα σου εἶναι νόστιμη, καὶ δὲν θέλω νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου, ἀφοῦ σὺ ἐξεπλήρωσες τὰς ἐδικὰς μου.

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του χαρτίαν ἐπιστολὴν καὶ δῖπλωμα, ἔγραψεν ἐπ' αὐτῶν καὶ εἰείνην μὲν διεύθυνε πρὸς τὴν νέαν Βερνάδου, τοῦτο δὲ ἡτοίμασε διὰ τὸν υἱόν του· παρέδωκε δὲ ἀμφοτέρω πρὸς αὐτὸν, ὅστις τὰ συνέσφιξε σπασμωδῶς.

— Τέλος πάντων, εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὅλως χαίρων, κατώρθωσα καὶ τὴν εὐτυχίαν μου, καὶ τὴν τοῦ Λουκᾶ· νὰ ἴδωμεν ἂν θὰ μᾶς βοηθήτῃ καὶ ἡ τύχη!

Καὶ εὐχαρίστησε τὸν πατέρα τοῦ μὲ λόγους εὐλακρινεστάτους καὶ περιπαθεῖς. Ἐπειτα δὲ λαβὼν ἦθος ἰκέτου·

— Ἐνῶ εἶς' ἐδῶ, πάτερ μου, εἶπε κρυφίως πρὸς αὐτόν, δός με καὶ ἄλλο γραμματιδίον.

— Διὰ ποῖον.

— Διὰ τὸν ταμίαν σου.

— Θέλεις χρήματα;

— Ναί.

— Καὶ τί θὰ τὰ κάμης; σὺ ὁ ὅποιος δὲν γνωρίζεις οὔτε τὴν ἀκαδημίαν, οὔτε τὸ καπηλεῖον, οὔτε τὰ καφενεῖα;

— Ἐλθισμὸντες τὴν μεταμόρφωσίν μου;

— Ναί· ἤλλαξαν λοιπὸν καὶ αἱ ἔξεις;

— Καὶ θεοαίως πρέπει νὰ ἔχη τις τὰ ἐλαττώματα τῶν προτερημάτων του! Δὲν μὲ κατέκρινες τοσάκις διὰ τὴν φρόνησίν μου; Δὲν μὲ εἶπες ὅτι ὁ ἀληθὴς ναύτης πρέπει νὰ ἔχη τὰ τρία προτερήματα τοῦ Ἑρρίκου Δ', νὰ λατρεύῃ δηλαδὴ τὴν Ἀφροδίτην, τὸν Ἄρην καὶ τὸν Βάχχον; ἠθέλησα νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ νὰ γίνω καθ' ὅλα τέλειος. Ἡ Ἀγγελίνα εἶναι ἡ Ἀφροδίτη μου, καὶ ἡ εὐχὴ πόσον τὴν ἀγαπῶ· ἐπλήρωσα σήμερον τὸν φόρον μου εἰς τὸν Ἄρην...

— Καὶ τώρα θέλεις νὰ προσφέρῃς σπονδὰς καὶ εἰς τὸν Βάχχον, ἠρώτησεν ὁ Κ. Τρουέν.

— Τὰς ἐπρόσφατα πρὶν.

— Μπά! ὑπῆγες εἰς τὸ καπηλεῖον.

— Καθημερινῶς, ἀφοῦ ἐχωρίσθημεν, καὶ εἰς τὰ καφενεῖα ὅλην τὴν νύκτα.

— Καὶ ἐπινες; ἠρώτησεν ὁ γέρον καταδρομεὺς ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν μὲ σχῆμα ἄξιον τοῦ Σιληνοῦ.

— Ἀπὸ τὸ καλῆτερον καὶ ωραιότερον κρασίον.

— Καὶ ἐπαιζες;

— Ἐνθεῖται! Καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθαν ἔξοδα ἐν-

δυμάτων, δώρων, χοροῦ, κτλ., καὶ ὅλ' αὐτὰ διὰ νὰ σὲ γίνω ἀρετὸς, πάτερ μου, ὥστε ἐφθασα νὰ χρεωσῶ...

— Ἐχεις δανειστάς!

— Οἱ ὅποιοι μὲ φοβερίζουν καὶ μὲ φυλάκισιν.

— Σὲ καταδιώκουν;

— Διὰ ποσότητα ὡς ἐγγιστα...

Δὲν ἐτόλμησε δὲ νὰ εἴπῃ τὴν ποσότητα.

— Βόμβαι καὶ μυδράλια! καὶ τί μὲ μέλει διὰ τὴν ποσότητα! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Τρουέν, παραφερόμενος ἀπὸ χαρὰν καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὸν υἱὸν του. Καταδιώκεται διὰ χρεῖα καθὼς κ' ἐγὼ ὅταν εἶχα τὴν ἡλικίαν σου! Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφισβόλια, υἱέ μου! ἀπὸ τὰ χρεῖα εἶχα προαισθανθῇ τὸ στάδιόν μου· τώρα ἐγγυῶμαι καὶ διὰ τὸ ἐδικόν σου. Χαῖρε, ἀληθινὸν πτηνὸν τῆς θαλάσσης! Καὶ ἡ ποσότης; Πλὴν, διότι μ' ἔδωκες τοιαύτην εἰδησιν δίδω εὐχαρίστως πέντε χιλιάδας φράγκα.

— Δὲν φθάνουν, εἶπε μὲ τόλμην ὁ Ρενέ.

Ὁ Κ. Τρουέν τὸν ἠτένισεν ἐκθαμβος.

— Μὲ χρειάζονται τὰ διπλά.

Ὁ ἀγαθὸς καταδρομεὺς ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος... ἀλλὰ δὲν ἐδύνάτο πλέον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Ἐτοιμάσας λοιπὸν ἐντάλμα ἐπὶ τοῦ ταμείου του,

— Ὁ Κ. Κερδὸν ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἐγγειρίζων αὐτὸ πρὸς τὸν ὑποθετικὸν Λουκᾶν· θὰ γίνῃ; ὁ μεγαλύτερος ναυτικὸς τῆς ἐποχῆς σου! Σὲ προειδοποιῶ μόνον, ὅτι ἀφοῦ ἔλαβα ὁμοῖον δίπλωμα ὡς τὸ ἐδικόν σου, αἱ λείπει τὰς ὁποίας ἔκαμα ἐπλήρουν τὰ χρεῖα μου.

— Ἄνοιξέ με τὸν Ὀκεανόν! εἶπεν ὁ ἥρωας μας δακτυλοδεικτῶν μεγαλοπρεπῶς τὸν λιμένα, καὶ ἐντὺς ὀλίγου, ὡς οἱ Ἀργοναῦται θὰ σὲ φέρω τὸ χρυσὸν δέρας, καὶ τὰ ταπεινὰ οἰκίστημα τοῦ Τρουέν θὰ λάμπουν μεταξὺ τῶν ἐνδοσσοτέρων.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΚΤΥΠΩΜΑΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΦΡΑΓΙΔΟΛΙΘΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ,

δ π δ

Γ. Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἐν Ἀθήναις

1855.

—ο—

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

—ο—

Ὅτε κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ πολλαχῶς ἡμῖν ὀλεθρίως παρελθόντος ἔτους ἡ βροτολοιγὸς χολέρα δεινὴ ἐνσκήψασα κενάνδρους κατέστησε τὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς ἐμμέναντας εἰς ἀργίαν κατεδίκασεν, ἐπε-

χείρησα χάριν φυγαγωγίας νὰ περιγράψω ὑπὲρ τὰ πεντακόσια ἐκτυπώματα ἀρχαίων σφραγιδολιθῶν, ὧν τὰ ἡμίση ἐγὼ αὐτὰς συνήγαγον ἐκ διαφόρων τῆς Ἑλλάδος πόλεων, τὰ δὲ λοιπὰ παρὰ φίλων ἐλάβον εἰδότην τὴν ἐμὴν περὶ τὰ τοιαῦτα σπουδὴν, μάλιστα δὲ παρὰ τοῦ Κ. Ἀχ. Ποστολάκα εἰς ὃν δημοσίᾳ ἐπὶ τούτῳ πολλὰς χάριτας ἀπονέμω· διότι τὸ